

言えないうちに
さよならも

Kým sa
stihnem
rozlúčiť

Tošikazu
Kawaguči

Štvrtý diel obľúbenej
série o kaviarňach,
ktoré umožňujú
cestovať v čase

Ljndeni

Kým sa stihnem rozlúčiť

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Tošikazu Kawaguči
Kým sa stihnem rozlúčiť – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

さよならも

言えないうちに

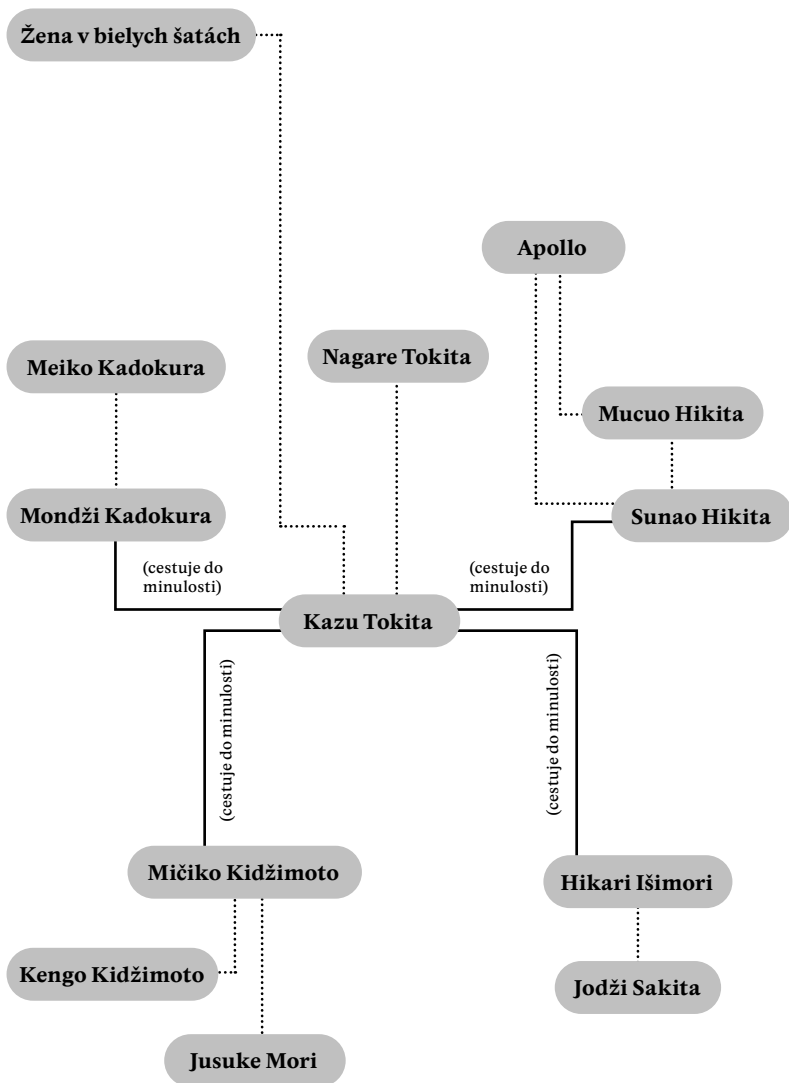
Kým sa
stihnem
rozlúčiť
**Tošikazu
Kawaguči**

Preložil Viliam Nádaskay

Ljndeni

*Ak by ste sa mohli vrátiť do minulosti,
s kým by ste sa chceli stretnúť?*

MAPA VZŤAHOV

OBSAH

Prvý príbeh

Manžel | 13

Druhý príbeh

Rozlúčka | 45

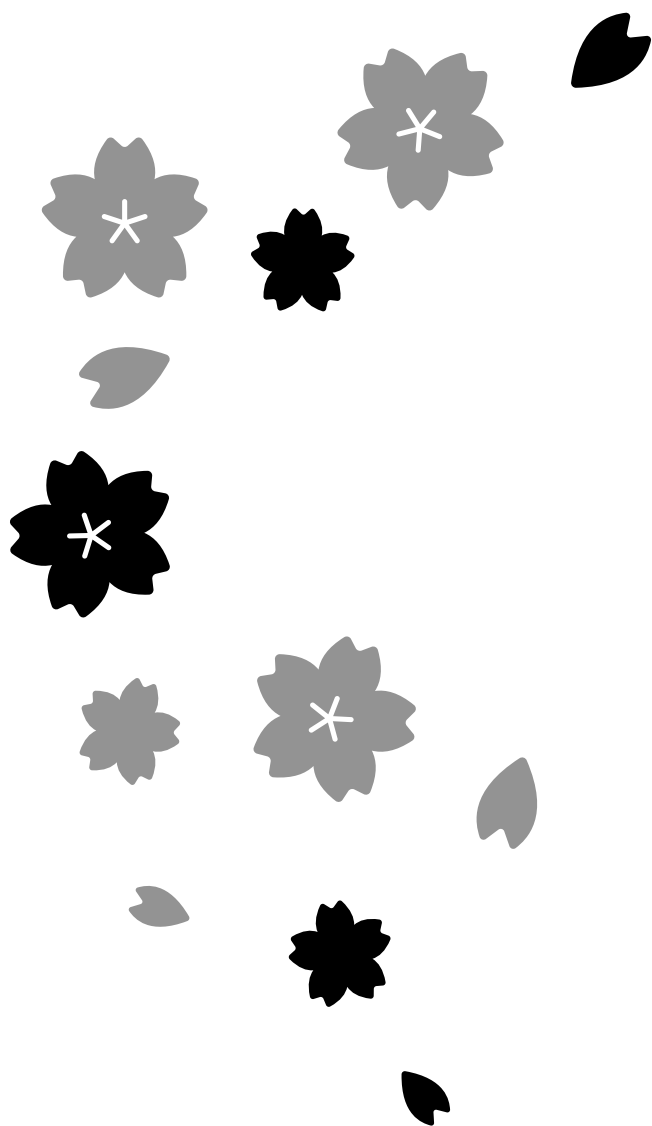
Tretí príbeh

Požiadanie o ruku | 73

Štvrtý príbeh

Dcéra | 115

Poznámka autora | 141

PRVÝ PRÍBEH

Manžel

„Takže prítomnosť sa naozaj nedá nijako zmeniť?“

Mondži Kadokura spýtavo naklonil prešedivenú hlavu. Z vlasov sa mu pritom spustil lístok z višňového kvetu a pomaly dopadol na zem. Kaviareň osvetľovali iba lampy so sépiovými tienidlami, v ich slabom svetle žmúril do svojho zápisníka tak zblízka, že tvár takmer pritláčal o stránky.

„Čo to vlastne znamená?“

„Nuž, vysvetlím to takto...“

Na Kadokurovu otázku odpovedal Nagare Tokita, obrovitánsky, vyše dvojmetrový muž s dlhými, úzkymi očami. Bol majiteľom kaviarne a vždy chodil oblečený v bielej kuchárskej rovnošate.

„Pozrite sa napríklad na túto pokladnicu. Len ťažko by ste v Japonsku našli starší kus. Vraj je neskutočne vzácna. Mimochodom, aj keby v nej nič nebolo, vážila by štyridsať kíľ, aby ju nikto nemohol len tak ukradnúť. No predsa len si predstavte, že by ju jedného dňa ukradli.“

Nagare plesol dlaňou po pokladnici na pulte.

„Určite by ste sa potom chceli vrátiť do minulosti a pokladnicu kamsi skryť alebo poveriť niekoho, aby ju strážil, aby ju nikto neukradol, všakže?“

„Isteže, to dá rozum,“ prikyvoval Kadokura.

„Lenže to sa skrátka nestane. Akokoľvek by ste sa snažili zabrániť krádeži, zlodej by sa do kaviarne vždy nejako dostal a pokladnicu, schovanú alebo neschovanú, by ukradol.“

„Fíha, fascinujúce. Ako to vedecky uchopiť? Zaujímal by ma tu kauzálny vzťah, ak mi rozumiete. Akýsi efekt motýlieho krídla.“ Kadokura vzrušene hľadel na Nagareho.

„Efekt motýlieho krídla?“

Tentoraz naklonil zmätene hlavu Nagare.

„Teóriu o efekte motýlieho krídla predostrel meteorológ Edward Lorenz v roku 1972 v prednáške pre Americkú asociáciu pre pokrok vo vede. V japončine máme príslovie v podobnom duchu. *Keď fúka vietor, debnárom sa darí.*“

„Hm, oukej.“

„Lenže to, že sa prítomnosť nemení, nie je efekt. Skôr náprava, nemyslíte? Ak je to tak, efekt motýlieho krídla neprichádza do úvahy. Je to čoraz viac fascinujúce,“ hundral si nadšene popod nos a čosi zapisoval do zápisníka.

„Pravdupovediac, každému sme vždy hovorili len toľko, že *to je jednoducho pravidlo*, všakže, Kazu?“ Nagare sa pre podporu obrátil na Kazu Tokitu stojacu vedľa neho.

„Áno, je to tak,“ odvetila Kazu a ani nezdvihla zrak.

Kazu bola Nagareho sesternica, v kaviarni pracovala ako obsluha. Mala na sebe bielu košeľu, čiernu vestu a čašnícku zásteru. Mala peknú, bledú pleť a oči dlhé a úzke ako mandle, no nič na nej vyslovene nevytŕčalo. Ak by ste na ňu vrhli rýchly pohľad a zavreli oči, jej tvár by ste len ťažko opísali. Dokonca aj Kadokura musel nasledovať Nagareho pohľad, aby si uvedomil, že tam stojí ešte ktosi. Jej tieň bol nejasný, jej prítomnosť nevýrazná.

Tvárila sa neurčito a čistila pohár.

Do rozhovoru skočila Fumiko Kijokawa. „Čiže, pán profesor Kadokura, za kým ste prišli do kaviarne?“

„Toho profesora môžete vynechať, slečna Kijokawa. Už nie som akademik.“ Rozpačito sa usmieval a škrabal si hlavu.

Fumiko už v kaviarni zažila návrat do minulosti na vlastnej koži: stretla sa so svojím priateľom, s ktorým sa predtým rozišli. Teraz chodila do kaviarne pravidelne, takmer každý deň po práci.

„Aha, vy sa poznáte?“ spýtal sa Nagare.

„Profesor Kadokura ma učil archeológiu na vysokej škole. Ale nie je iba profesorom archeológie. Precestoval celý svet, všeličo zažil. Hodiny s ním pokryli veľa, naozaj som si ich cenila,“ odpovedala Fumiko.

„To si zrejme myslíte iba vy. Musím povedať, že ste boli výborná študentka, vždy najlepšia v triede.“

„Nemusíte mi lichotiť... Iba som nerada prehrávala.“ Fumiko skromne mávla rukou.

Bez ohľadu na to, či naozaj iba nerada prehrávala, Fumiko sa ešte na strednej škole naučila svojpomocne šesť jazykov a na vysokej škole promovala ako najlepšia z ročníka. Kadokurovi, hoci odišiel na dôchodok, utkvela v pamäti jej inteligencia. Nebolo to len o tom, že by neznášala prehrávať.

„Pán profesor, neodpovedali ste.“

„Aha, jasné, chcete počuť môj príbeh, však? No vlastne...“ Kadokura sa odvrátil od Fumiko sediacej vedľa neho a zaboril pohľad do svojich spojených dlaní. „Prišiel som za svojou ženou... ešte aspoň raz sa s ňou porozprávať,“ povedal ticho.

„S vašou ženou? Nepovedzte mi, že je...“ Fumiko ani nemusela dokončiť otázku. Jej naliehavosť Kadokura pochopil hneď.

„Nie, nie, žije.“

Kadokurova odpoveď Fumiko upokojila. On sa však naďalej tváril pochybné.

Fumiko a Nagare cítili, že niečo nie je v poriadku, a čakali so zatajeným dychom, čo povie.

„Žije, no pri nehode si poškodila mozog a odvtedy je vo vegetatívnom stave, v kóme. Už je to dva a pol roka. Pacienti vo vegetatívnom stave bežne žijú tri roky, najviac päť rokov.

Povedali mi, že čoskoro pravdepodobne odíde, vzhľadom na jej vek.“

„To je mi ľúto. Plánujete sa vrátiť, pretože dúfate, že zabránite jej nehode? Ak áno, mrzí ma to, lebo ako som povedal...“

Kadokura pokrútil hlavou a odpovedal: „Nie, tomu rozumiem. Priznávam, že by som si čosi také želal, no teraz, pravdupovediac...“ Poškrabal si obočie. „Celkom ste ma zaujali,“ povedal a nervózne sa zasmial.

„Čo tým myslíte?“ spýtala sa Fumiko nechápavo.

„Mám na mysli možnosť vrátiť sa do minulosti, ale nemôť pritom zmeniť prítomnosť – no nie je to fascinujúce?“

Oči mu zasvietili ako dieťaťu, no vzápätí sklopil zrak. „To muselo znieť dosť nevhodne, keď je moja žena v kóme.“

„Ale vôbec nie.“ Fumiko sa pokúsila usmiať, no nepôsobila uveriteľne. V skutočnosti si naozaj pomyslela *Aké nevhodné*.

„Táto moja stránka ženu dosť znepokojovala. Od malička som miloval archeológiu a celý život som sa sústredil iba na svoje záľuby. Prebrázdil som svet ako dobrodruh a celé mesiace som sa nevracal domov. Žena sa nikdy nestážovala na to, aký som. Starala sa o domácnosť a vychovávala deti. Keď sa jedno za druhým rozleteli do sveta, odrazu sme sa ocitli sami dvaja. A aj tak som ďalej cestoval po svete a nechával ženu osamote. Ale raz, keď som sa vrátil domov, čakala ma vo vegetatívnom stave, čiže v kóme.“

Kadokura vytiahol zo zápisníka malú fotku mladého páru. Nagare a Fumiko hneď rozoznali, že sú to Kadokura so ženou. Keď sa lepšie zahľadeli, jasne videli, že v pozadí sa vynímali veľké kyvadlové hodiny, jedny z troch, ktoré viseli aj v kaviarni.

„Toto je fotka nás dvoch v tejto kaviarni. Povedal by som, že to bolo pred dvadsiatimi štyrmi alebo dvadsiatimi piatimi rokmi. Počuli ste o polaroidoch, však?“

„Myslíte instaxy?“ spýtala sa Fumiko.

„Áno, tak sa im hovorí dnes. Foťáky, čo vedeli vyvolať fotky hneď po cvaknutí na mieste, boli vtedy populárne. Vtedajšia vedúca kaviarne jeden mala. Cvakla nás, vraj aby sme mali niečo na pamiatku.“

„To bola moja mama. Vždy musela mať najnovšie trendy vecičky. Povedala, že vás odfotí na pamiatku, a pritom sa stávím, že sa iba chcela predvádzať,“ utrúsil Nagare uštipačne.

„Žena mi povedala, že mám tú fotku vždy nosiť so sebou. Vraj ma ochráni ako amulet. Samozrejme, neexistujú vedecké podklady pre to, aby sa fotka stala talizmanom pre šťastie,“ vravel Kadokura a mával fotkou.

„Chcete sa vrátiť do dňa, z ktorého je tá fotka?“

„Nie. Ja som tu odvtedy nebol, ale myslím si, že žena sa sem z času na čas chodila stretávať s našimi deťmi. Ak sa mám vrátiť, tak asi dva-tri roky predtým, než upadla do kómy.“

„Tak dobre,“ odvetil Nagare a vrhol pohľad do najvzdialenejšieho rohu kaviarne na ženu v bielych šatách s dlhými čiernymi vlasmi a bledou, takmer priesvitnou pokožkou. Sedela a v tichosti si čítala knihu.

„Máte nejaké ďalšie otázky?“

„Moment.“ Kadokura založil fotku späť do zápisníka a otvoril ho na strane, kde si pred chvíľou naškrabal pravidlá. Ako doň hľadel, znovu takmer pritlačil nos na papier.

„Asi to súvisí s pravidlom, že prítomnosť nemožno zmeniť, o ktorom sme sa práve zhovárali, ale...“

„O čo ide?“

„Ako sa slová vypovedané niekým z budúcnosti uložia v pamäti človeka z minulosti?“

„Čože? No to je...“ Nagare nechápal, na čo sa Kadokura pýta. Zamračil sa a naklonil hlavu. „Čo tým myslíte?“

„Ospravedlňujem sa, nehovorím dosť jasne.“ Kadokura si škrabal čelo.

„Rozumiem tomu tak, že zmene prítomnosti bráni akási sila, ktorú nazývate pravidlom. Potreboval by som vedieť, či toto pravidlo vplýva nielen na prítomnosť, ale aj na pamäť.“

Nagaremu v hlave stále vírilo len množstvo otáznikov.

„Inak povedané, ak by vám niekto povedal, že pokladnica bude ukradnutá, vymazalo alebo zmenilo by pravidlo vaše spomienky?“

„Aha, už vám rozumiem,“ povedal Nagare a založil si ruky.

„A? Čo by sa stalo?“ vypytovala sa Fumiko namiesto Kadokuru.

„Dajte mi chvíľku.“ Nagare nevedel odpovedať okamžite. Rozmýšľal postupne: *Nikdy som sa nad tým ani nezamyslel. No hlavne čo má Kadokura za lubom? Prečo ho to zaujíma?* Pokiaľ si vedel spomenúť, predtým nikoho nič také netrápilo.

Fumiko, zajedno s Kadokurom, akoby to zaujímal aj ju, zvedavo hľadela Nagaremu do tváre.

Fumiko sa kedysi vrátila do minulosti za priateľom, s ktorým sa rozišli práve v kaviarni. Jej ďalším pravidlom bolo, že kto sa raz vrátil do minulosti, nemohol to už nikdy spraviť znovu. Takže rozhovor Nagareho a Kadokuru by ju nemusel nijako špeciálne zaujímať. Napriek tomu sa zaujímala a vyvíjala tlak na Nagareho, akoby bola Kadokurovou pravou rukou.

Nagare čoraz viac vraštil čelo. Utriel si z neho pot a ešte väčšmi prižmúril i tak úzke oči. „Hm, nechajte ma rozmýšľať,“ dostal zo seba napokon.

„Pravidlo nemá vplyv na pamäť.“

Stručnú odpoveď neposkytol Nagare, ale Kazu, stojaca vedľa neho. Práve doutierala poháre a chystala sa skladať servítky. Bez najmenšieho zaváhania sa prenikavo jasným hlasom dala do vysvetľovania.

„Sú prípady, keď ľudia poznajú pravdu, no pri rozhovore sa tvária, že o ničom nevedia. Môžu sa dozvedieť, že pokladnica bude ukradnutá. Budú o tom vedieť, no i tak sa v dotýčny deň budú správať akoby nič. To vstupuje do hry ono pravidlo. Prejavuje sa práve pretvárkou. Lenže neovplyvňuje ľudskú pamäť. Človek nikdy nezabudne, že zažil samotný rozhovor. Naopak, keďže už vie, že pokladnicu ktosi ukradne, neprestane sa o ňu obávať, až kým ku krádeži naozaj nedôjde. Je však na ňom, ako naloží s týmto poznatkom a ako s ním bude žiť. Iba na ňom záleží, ako sa s ním vyrovná. Súvisiace spomienky a pocity patria iba jemu. S nimi nemá pravidlo nič do činenia.“

Kazuino vysvetlenie zreteľne rozžiarilo Kadokurovu tvár. Vstal.

„To rád počujem, ak je to pravda. Hneď mi spadol kameň zo srdca. Teraz by som mal prosbu. Smiem sa, prosím, vrátiť do minulosti, prv než moja žena upadla do kómy?“ Nato sa hlboko uklonil.

„Ako si želáte,“ odvetila Kazu chladne.

Fumiko sa otočila na Kazu a hlasno zatlieskala, kým Nagare sa tváril mimoriadne zmätene. Nebolo to žiadne nové pravidlo, ale prostý fakt. Skrývalo sa v tieni druhého pravidla, Kadokurove otázky ho iba vytiahli na svetlo. Návratom do minulosti človek nezmení prítomnosť, akokoľvek sa usiluje. Malo to však podmienku: pravidlo síce zabráňovalo za akýchkoľvek okolností zmeniť prítomnosť, no nijako nevplývalo na pamäť ľudí.

Kadokura, namiesto toho, aby sa zameral na pravidlo, že prítomnosť nie je možné zmeniť, sa zaoberal vplyvom na spomienky. *Zrejme bude dôležité vziať to do úvahy.*

Nagare hľadel do stropu a lámal si hlavu nad ďalekosiahlymi dôsledkami pravidla, dlhé úzke oči sa mu pritom ešte viac zúžili.

„Pokiaľ ide o ostatné pravidlá...“ povedala Kazu a začala ich vysvetľovať. Tie však akoby Kadokuru vôbec nevzrušovali. Pravidlá, že zo stoličky nesmie v minulosti vstať a že má určitý časový limit, okomentoval stručným: „Rozumiem.“

Oči sa mu však detsky rozžiarili, keď Kazu spomenula ženu v bielych šatách a vysvetlila mu, že je duch a že ju nesmie vyhodiť z miesta, inak ho postihne kliatba. Hltal každé jej slovo ako posadnutý.

„Stále neverím, že je duch. Ale, pravdupovediac, kliatby ma fascinujú. Medzi archeológmi kolujú divné historky, ktoré sa tvária, že sú pravdivé. Aj o nadprirodzených silách som si načítal dosť. Nič sa však nezakladalo na vedeckej dôslednosti. Vlastne som nikdy nestretol prekliateho človeka. Zaujímalo by ma, aké to asi je.“

„Čo?“ skríkla Fumiko. „To myslíte vážne?“

„Áno, samozrejme. Veľmi rád by som to zažil. Nespomínali ste vy sama, slečna Kijokawa, že vás prekliala? Povedzte, aké to bolo? Uvalí kliatbu aj na mňa, ak sa ju pokúsím vyhodiť z miesta?“

Nagare a Fumiko nevedeli, ako reagovať na Kadokurovo správanie, vymenili si pohľady a pokrčili plecami. Nagare si vtedy pomyslel: *Ten chlap je úplne ako moja mama.*

Nagareho matka bola bezstarostná a neposedná. Istý čas sa dokonca sama nazývala dobrodružkou. Za svojimi cieľmi sa hna-la tvrdohlavo a bez ohľadu na vlastnú rodinu. Vôbec sa o ňu ne-zaujímal. Preto sa s otcom rozviedli, prv než sa Nagare narodil.

Keď sa narodil, nechala ho v opatere svojej mladšej sestry, matky Kazu, a odsťahovala sa za more. Dopočul sa, že žije na Hokkaidó, ale nemohol si byť istý, keďže si žila, ako sa jej zachcelo, a nikomu nedala vedieť, ako ju kontaktovať.

To isté určite musela strpieť aj pani Kadokura.

Nagare trochu ľutoval Kadokurovu ženu a jeho deti, keďže pôsobil rovnako excentricky ako Nagareho matka.

„Nuž, myslím si, že preklatie by ste isto zažiť mohli, no jed-noznačne vám to neodporúčam,“ oznámil Nagare nevľúdne.

Kadokura sa nenechal vyviesť z miery. „No aj tak, ak by bolo možné...“ pokračoval so znepokojivým sústredením v očiach.

Ach, nie. Ten sa nenechá zastaviť. Môžem hovoriť, čo chcem, neodradím ho.

Nagare si v duchu povzdychol. „Iba raz, jasné?“

„Ďakujem veľmi pekne!“

Uvedomujúc si bizarnosť celej situácie Nagare neochotne priviedol Kadokuru k žene v bielych šatách. Nervózny Ka-dokura sa k nej postavil, vytiahol vreckovku a poutieral si spotené dlane a čelo.

„Dovolíte, prosím?“

Kadokura sa díval žene v bielych šatách do tváre. Nijako naňho nezareagovala, jej výraz sa ani trochu nezmenil, ďalej čítala knižku. Dnes to bol román *Pes, ktorý chcel byť mačkou, a mačka, ktorá chcela byť psom.*

„Hm? Je dosť...“ mrmlal si Kadokura hľadiac žene do tváre.

„Deje sa niečo?“

„Och, nie, všetko je v poriadku. Čiže smiem ju vyhodiť z miesta?“

„Áno.“

„Tak dobre, idem na to.“

Kadokura sa zhlboka nadýchol a pristúpil k žene v bielych šatách.

„S dovolením, pani. Mohli by ste si, prosím, presadnúť?“ povedal a zatriasol jej ramenom.

„Skúste silnejšie.“

„Hm, dobre.“

Kadokura, rozhodnutý konať rázne, zdrapil ženu za rameno, silno ním trhol a zvolal: „S dovolením! Presadnite si!“

Žena v bielych šatách zrazu doširoka roztvorila oči a zagánila naňho.

„Ach.“

V momente sa mu podlomili kolená. Svetlá v kaviarni blikotali ako plamene sviečok, desivý hlas stonajúceho ducha sa ozval akoby odnikiaľ a dunel v priestore. Bledá tvár ženy sa zmenila. Naklonila sa ponad stôl a strašidelnými okrúhlymi očami hypnotizovala Kadokuru.

„Takže toto je kliatba! Telo oťaželo... ach!... a bolí. Akoby sa mi ohýbali kosti. Také je byť prekliaty! Po prvý raz! Som strašne ťažký, nemôžem sa vôbec pohnúť. Akoby som ležal pod prikrývkou z olova. Och, tá ťažoba!“

Kadokura sa plazil po podlahe s očividnou radosťou.

„Nestačilo by?“ spýtal sa Nagare.

Vedľa neho čakala Kazu so strieborným čajníkom.

Kadokura dychčal. „Ešte nie, ešte chvíľku. Skúšam si, aké je byť prekliaty. To teda nezažijete každý deň...“

„Keď myslíte,“ vzdychol si Nagare sťažka.

Fumiko od pultu sledovala Kadokuru, ako sa plazí po podlahe, a zasmiala sa.

„Uf!“

Onedlho sa Kadokurovo telo rozčapilo na podlahe s rozťahnutými končatinami. Z hrdla sa mu drali čudné, nezrozumiteľné zvuky, akoby sa nedokázal nadýchnuť, tobôž rozprávať.

„Kazu,“ pokynul Nagare. Zdalo sa mu, že nechať ho zájsť ďalej by nebolo bezpečné.

Kazu pristúpila k žene v bielych šatách, strapatej a divoko vyškerenej na Kadokuru. „Čo tak šálku čerstvej kávy?“ ponúkla ju nežne.

Žena v bielych šatách, pripravená preliezť stôl a zaútočiť na Kadokuru, sa okamžite zosunula na stoličku a krotko odvetila: „Áno, prosím.“

Svetlá v kaviarni sa vrátili do normálu a stonanie ducha zmĺklo.

„Fúha.“

Kliatba bola odstránená. Kadokura sa znovu nadýchol. Sťažka odľukoval, zdvihol hlavu s výrazom detskej blaženosti na tvári.

Žena v bielych šatách srkala kávu a v tichosti čítala knižku.

„Chápem, chápem. Takže toto bola kliatba. Skutočne interesantné.“

Kadokura pokojne vstal a vrátil sa na stoličku pri pulte. Otvoril zápisník a čosi doň začal škrabať s pozoruhodnou vervou.

Nagare len nechápavo zísal, kým Fumiko sa pobavene chichotala.

Iba Kazu si zachovala chladnú hlavu, akoby sa nič nestalo.

Kadokura sa zahĺbil do písania poznámok. Fumiko odrazu povedala: „Och, Nagare, skoro by som zabudla, ako sa má malá Miki? Prišla som sa kuknúť na jej tváričku.“

Nagaremu a jeho žene Kei Tokite sa nedávno narodilo dievčaťko Miki.

„O čom to hovoríš? Veď si ju videla včera.“

„Viem, ale...“

„Koľkokrát ju ešte potrebuješ vidieť?“

„A čo je na tom? Veď je rozkošná! Mohla by som sa na ňu pozeráť celý deň a neomrzela by ma.“

„To je trošku zvláštne.“

Jeho slová to nenaznačovali, ale dlhé mandľové oči sa mu nadšene dvihli. Tešil sa.

„Spinká?“

„Vzadu.“

„Môžem sa na ňu ísť pozrieť?“

„Jasné.“

„Vďaka.“

Fumiko zoskočila z barovej stoličky a z kabelky vytiahla mobil.

„Nespravila si si už dosť fotiek?“

„Dnes si ju natočím.“

S nezbedným úškrnom vošla do zadnej miestnosti.

„Sú bábätká naozaj až také rozkošné?“ mrmlal Kadokura. Dopísal čosi do zápisníka a vrhol pohľad smerom k zadnej miestnosti, kam pred chvíľou vošla Fumiko.

„Och, odpusťte mi. Nemyslel som to tak, že vaše bábätko nie je rozkošné. Sám mám dve dcéry a syna. Všetci už vyrástli, dokonca mám vnúčatá.“

„Neboli hádam rozkošní?“ spýtal sa Nagare neveriacky.

„Nuž, neviem. Viete, keď sa deti narodili, bol som za morom. Zakaždým stihli vyrásť, než som sa vrátil. Moja druhorodená dcéra mi dokonca raz povedala, že mám ešte niekedy prísť na návštevu,“ odvetil Kadokura s trpkým úsmevom.

„Keď nad tým spätne uvažujem, asi som si radšej nemal zakladať rodinu. Vyrástli, ani som sa nenazdal. Keď šli na stredné školy, už som nevedel, ako k nim pristupovať. A žena mi na to aj tak nič nepovedala. Vždy ma vyprevádzala na cesty s úsmevom.“

„Lutujete to?“

Kadokura mlčky rozmýšľal nad Nagareho otázkou. Napokon odpovedal: „Najviac zrejme ľutujem, že vlastne nič neľutujem. Kiežby som pociťoval aspoň nejakú ľútosť.“

Potom dodal: „Takže čo teraz?“

„Čože?“ Nagareho mandľovo dlhé oči sa na sekundu rozšírili. „Ech, s tým vám asi nepomôžem...“

„Nie, mám na mysli návrat do minulosti.“

„Aha, tak.“

„Odpusťte, že som vás poplietol.“

„To je v poriadku,“ povedal Nagare a utrel si z čela kvapky potu.

„Pre návrat do minulosti si najprv musíte sadnúť na stoličku, kde sedí ona, čiže musíte počkať, kým sa z nej nezdvihne. Raz denne ide na toaletu.“

„Chcete povedať, že chodí na záchod napriek tomu, že je duch? Fascinuje ma čoraz viac.“

„Lenže nevedno, kedy pôjde.“

„Čo to znamená?“

„Zostáva vám len čakať. Ak ju budete nasilu vyhadzovať z miesta, stane sa to, čo predtým.“

„Prekľaje ma.“

„Áno.“

„Dobre, rozumiem. Smiem si objednať niečo pod zub?“

„Samozrejme. Ak by ste mali chuť na niečo, čo nie je v jedálnom lístku, rád vám to skúsím pripraviť, pravda, ak na to máme prísady.“

„Och, to znie skvele, spravíte mi kura s vajcom na ryži?“

„Takže ojakodon?“

„Áno, žena mi ho kedysi zvykla robiť. Dám si ojakodon, prosím.“

„Isteže, pripravím vám ho,“ odvetil Nagare a vošiel do kuchyne.

V miestnosti ostali Kazu, žena v bielych šatách a Kadokura. Kadokura si znovu otvoril zápisník a dal sa do písania.

Je tu akosi тихо.

V kaviarňach bežne hrá klasická alebo jazzová hudba. Zákazníci si vychutnávajú šálku kávy s pokojnou hudbou v pozadí. To býva jedna z výhod kaviarní. Tu však hudba nehrala. Zvuk vyludzovalo iba troje obrovských kyvadlových hodín, siahajúcich od podlahy až po strop.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Kým sa stihnem rozlúčiť.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.